

[Hans Jørgen Jensen]

»... der skal ikke herske nogen tvivl om, at regeringen har den principielle opfattelse, at folk – absolut og naturligtvis – skal have mulighed for at færdes frit til og fra de steder, hvor de altså også har lovligt ærinde. Det gælder altså også til en arbejdsplads, over for hvilken der er etableret blokade.«

Det, der i 1975 var den socialdemokratiske regerings holdning, er stadig væk Socialdemokratiets holdning.

Når vi ikke mener, at der nu er behov for, at regeringen foretager noget, er det, fordi vi mener, at der allerede i gældende ret er tilstrækkelige reaktionsmuligheder over for fysiske blokader og tilstrækkelige sanktionsmuligheder over for dem, der står bag eller deltager i fysiske blokader.

Med hensyn til de direkte reaktionsmuligheder viste den for nylig overståede HT-konflikt i Roskilde – det var ikke chaufførerne, der var blokadevagter – at når arbejdsgiveren anmodede derom, magtede politiet på helt udramatisk vis at bryde den fysiske blokade. Mere effektive reaktionsmuligheder kan man vel ikke forestille sig.

Når man kigger på de forskellige sanktionsmuligheder, der er på arbejdsmarkedet, skal jeg nævne, at deltagere i fysiske blokader efter det nuværende system kan straffes efter normalpolitivedtægtens § 3. Og hvis blokaden finder sted mod en overenskomstdækket virksomhed, kan såvel den organisation, der måske står bag blokaden, som de af organisationens medlemmer, der deltager i blokaden, pålægges bod. Og hvis man er uden for det område, hvor der efter de kollektive arbejdsretlige regler kan pålægges bod, kan den blokerede virksomhed civilretligt rejse erstatningskrav.

Når vi i Socialdemokratiet mener, at de nugældende regler er tilstrækkelige, er det ikke mindst ud fra den konstatering, at antallet og omfanget af fysiske blokader, der er forekommet inden for de seneste år, er meget begrænset og ikke – som hr. Glistrup fremsætter bemærkninger om det – noget, der er forekommet både i tide og i utide.

Situationen er den, at den danske fagbevægelse heldigvis – jeg vil gerne sætte en strek under heldigvis – er så stærk, at den kan føre og vinde arbejdskampe med lovlige midler. At vi finder en skærpet lovgivning unødvendig, skyldes ikke mindst, at de blokader, der er fore-

kommet, er blevet gennemført, brudt og afviklet på en relativt fredelig måde.

Med de provokationer, som arbejdstagerne indimellem udsættes for på arbejdspladserne, kan ulovligheder ikke helt undgås, og vi tror ikke, at man ved at indføre skærpede sanktioner kan begrænse anvendelsen af de ulovlige blokader.

I 1976 behandlede Folketinget et forslag til folketingsbeslutning, hvorefter Folketinget skulle opfordre regeringen til at udarbejde forslag om, at deltagere i fysiske blokader skulle kunne straffes efter straffeloven.

I udvalgsbetænkningen af 26. maj 1976 udtalte hr. Glistrups parti – jeg citerer fra Folketingstidende 1975-76, tillæg B sp. 2049:

»Såfremt Folketinget ikke nu griber ind, vil der være en stor risiko for, at de ulovlige blokader vil udvikle sig til voldelige konfrontationer, idet vi må forvente, at befolkningen ikke fortsat vil finde sig i grove lovovertrædelser fra nogle få provokatører, der stiller sig over loven.«

Det var det, hr. Glistrup sagde dengang. Aleanes Fremskridtspartiet stemte for at kriminalisere fysiske blokader i straffeloven. De 14 år, der er gået, har tydeligt vist, at Fremskridtspartiet dengang totalt fejlvurderede situationen og behovet for yderligere sanktioner mod deltagelse i fysiske blokader. Men på baggrund af hr. Glistrups forespørgsel i dag må vi konstatere, at Fremskridtspartiets ideologiske holdninger ikke lader sig påvirke af faktiske og praktiske erfaringer.

For Socialdemokratiet derimod har disse 14 års erfaringer styrket os i troen på, at der ikke er behov for yderligere lovgivning på området.

Så skal jeg slutte af med at sige til hr. Glistrup, som jo ellers er frihedskæmper på så mange områder, at der er skabt et samfund i Danmark, fordi fagbevægelsen har kæmpet en række kampe. Vi ved lige så godt som hr. Glistrup – vi, der repræsenterer arbejderbevægelsen – at den udvikling, der er sket, har skabt nogle andre situationer for menneskene her i samfundet. Men at tolke det på den måde, som hr. Glistrup gør det, synes jeg næsten er lidt uforskammet, når man tænker på, at det danske arbejdsmarked er et af de fredeligste i denne verden. Det skulle hr. Glistrup tænke på og ikke fremsætte den slags udtalelser, som vi så i 1976, og som denne dagsorden jo egentlig er en gentagelse af.